

се бяха и явили. Всеки миг пред входа на Боярския рът се тръпаха тълпи любопитни, които не преставаха да разпитват и гадаят. Ала, когато из града се пръсна мъква, че е пристигнала венгерската кралица и из улиците започнаха да се явяват чудноватите и живописни носии на придружилите я угри, всички разбраха, че големият час наближава. Църквите се изпълниха с хора. Жените ^еколичиха пред иконата на Пресветата Дева, палеха свещи, отправяха топли молитви за тая, която смирено очакваше тежкото изпитание.

Правеха се хиляди догадки.

Момиче или момче... Какво име ще му дадат. Как ще го кръстят, православно или по униятски, кой ще бъде кръстникът, какви гости ще пристигнат... Някои се обзалагаха дори. И по кръчмите можеха да се чуят следните разговори:

- Петър ще го кръстят, тако ми света Филотея...

- Аз пък казвам Борис. Свети цар Борис е по-личен от свети цар Петър...

- Преди всичко Борис не е християнско име. Тогава по е редно да бъде Михаил Борис. Или само Михаил. Или Михаил Асен.

- Не. Петър ще бъде. Защото името на Калопетър не е повтаряно. Иоан Асен ^евзе иманата на баща и чичо си Иваница. А големият чичо няма ли да се почете?

- Да, да. Право е. Още повече като се знае ^{че} и Константин Бодин на времето е станал цар под името Петър, също като Тодор, най-големият брат на Асена и Иваница.

- Ами ако е мома? Затова не мислите, сякаш...

- Ха! За това не ще и дума. На царевата майка ще бъде. Елена...

Със всеки изминат час нетърпението растеше и добиваше небивали размер. Гости и любопитни бяха дошли от всички предели на страната.

Търнов гъмжеше отчуждоземни търговци и прекупвачи. Сякаш целият град се бе обърнал в огромен панаир. А устата на всички бяха пълни с